

Sütő Éva

Életszirmok

1.

Nézem magam a tükörben. Tudatában vagyok, hogy csak álom, mégis egy röpké pillanat alatt kócos, ősz és ráncos leszek. Majd egy régi érzés körvonalazódik vádlón, ponttá zsugorodik és eltűnik a nagy ezüst semmibe. Megint itt járt karnyújtásnyira s nem értem el. Most sem. Igaz, az óra számlapján ő sem jött közelebb.

Az időbe fagyott nagy érzések nem változnak, amíg egyik-másik be nem fordul a sarkon. És megesis, hogy befordul a sarkon, és úgy elsuhan melletttem, mint egy zúzmarás szürke téli nap, nem értve, mit bámulok, s otthagyt könnyörtelenül az illúziók szemétdombján, s átkozhatom az utat, hogy arra tévedtem, ahol az emlékmadarak szárnyukat szegik.

De befordulhat a sarkon úgy is, hogy szeme töretlen, s szájrebbenésében még ott van a 'biztos ment volna együtt' egész életnyavalyája. De felkérgegedett lelkem nem veszi az adást, mert éppen azon vagyok, hogy túléljem a napot.

S lám, máris itt foszlok a kései indián nyárban, kint fehéren vakít az ég, a káprázat, s a mai nap is életszűrt marad, akár a többi tizenötezer-hétszáz-tizenhat...

2.

Augusztus délelőtt volt. Az előadóterem ajtaján kilépett egy mágikus pil-

lanat, abból a fajtából való, amiből élni lehet évtizedeken át, vagy ami kitöltheti az életet, ha egyáltalán meg lehet mérni effajta pillanatokot.

S ez a varázslat szelíden fürkészve rátelepedett arcomra, körbelengett, érzekeibe tájolt, rajtam hagyta stigmáit, amitől szétszóródik a ráció, majd elrejtett magának mustárszínű inge alá. Én meg ott álltam a frissen szerzett stigmáimmal, fátumommal, ami évtizedekig úgy ült-fájt rajtam-bennem, mint egy oldhatatlan bűbáj, mert a stigmák és a fátumok már csak ilyenek.

Évtizedek jöttek-mentek, s ő ott maradt szemráncaimban, én meg az ő mustárszínű inge alatt. Bár mielőtt a régi szavak füzére végképp elszakadt volna, sokszor melengtettem tenyerében, mint egy fagyott madarat.

Mostanság ha fel akarok állni a mindennapok vesztett csatáiból, csak lehunyom a szemem, és már látom is, ahogyan arcomra festi szemeinek szelíd színét. S az idő indigóján át újra és újra örökkévalóvá rajzolja bennem az egyetlen, a megismételhetlent...

3.

Egy halványszürke hosszú ballonkabátzsebből a valahol-valamikor tengelyén sült gesztenyeillat száll felém, amit újságpapírból sodort tölcészerű zacskókban árultak a nagyváros egyik szűk, de annál hangulatosabb terecské-

jén a halk szavú, szelíd, fonnyadt kezű angyalok.

A ballonkabát gallérja mögül viszanéz rám a pillanat, majd az egyik tölcsercsomag valami hihetetlenül eleven relikviamosollyal átoson az idők határvonalán. Utánakapnék, megragadnám, gátat vetve az illanás sajgó lehetőségének, de hiába.

Még érzem ápolt kezeinek illatát, ujjainak ködbe vesző érintését, mely után hiába hirtelenkedek, csak a kábulat marad, amely az élet szövevényén elvarrni hív a szálakat, amelyek

ottmaradtak lógva valahol a téridő ködbe vesző peremén. Gondolatban még szemezgetem, fejtegetem a gesztenyehajak töredékeit, amelyek úgy hullnak ölembe, mint rőt levelek a vénasszonyok nyara délutánjában, de a töredékek már csak töredékek maradnak. Még megkísérlem rögzíteni a ballonkabát életbűvölt korszakát, amelyet az októberi kóbor szelek küldtek erre incselkedően, hasztalan, holmi ökörnnyálás alkonyon.

De elgörgeti egy ördögsekér, amit erre sodort a kósza pillanat...

Lélekmesék – Művészember

Lélekmesék – Csendember